

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 213/2016
15.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Л., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адвоката А.Ш., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 49/12 од 10.11.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 6/2016 од 27.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адвоката А.Ш., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 49/12 од 10.11.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 6/2016 од 27.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 49/12 од 10.11.2015. године, окривљени Р.Л. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом на основу одредбе члана 297. став 5. КЗ према окривљеном Р.Л. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од шест месеци, док је исти обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 140.494,32 динара, а на име трошкова заступања оштећеног К.М. на име накнаде за рад његовог пуномоћника, адвоката М.П. износ од 146.250,00 динара, у року од 90 дана од дана правноснажности

пресуде, под претњом принудног извршења, док је одлучено да трошкови превођења падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 6/2016 од 27.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.Л., адвоката А.Ш. и пресуда Основног суда у Суботици К 49/12 од 10.11.2015. године, исправљена решењем истог суда од 24.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Р.Л., адвокат А.Ш., због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адвоката А.Ш. је неоснован.

Бранилац окривљеног Р.Л., побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП у поднетом захтеву наводи да суд радње овог окривљеног није могао правно квалификовати као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, истицањем да током поступка није на несумњив начин утврђено да је оштећени критичном приликом задобио тешку телесну повреду која представља квалификаторну околност основног облика предметног кривичног дела, указивањем да је медицинска документација која се односи на квалификацију телесне повреде коју је оштећени задобио контрадикторна, обзиром да је у извештају Опште болнице у Суботици од 25.10.2010. године, када се предметна саобраћајна незгода и догодила констатовано да је оштећени критичном приликом задобио лаку телесну повреду у виду нагњечења левог колена и левог кука, да су седам дана након повређивања, након примењене дијагностичке методе – магнетне резонанце код оштећеног констатоване телесне повреде које су квалификоване као тешке, а да су вештаци медицинске струке у својим налазима, као исказима датим на главном претресу навели да се на основу медицинске документације не могу изјаснити о времену настанка тешке телесне повреде, већ да могу само да претпоставе да је иста настала приликом повређивања у саобраћајној незгоди, из чега све, по ставу браниоца произилази да није на поуздан начин утврђена узрочно-

последична веза између радње окривљеног и наступеле последице – тешког телесног повређивања оштећеног.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.Л. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 3 последњи пасус и страни 4 пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.